

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Kž-rz 14/2018-4

REPUBLIKA HRVATSKA
R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ranka Marijana kao predsjednika vijeća te Ileana Vinja i Melite Božičević-Grbić kao članica vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Maje Ivanović Stilinović kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog R. I., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske ("Narodne novine", broj 53/91, 39/92, 91/92, 31/93, 35/93, 108/95, 16/96 i 28/96 – dalje u tekstu: OKZRH), odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv rješenja Županijskog suda u Osijeku od 30. svibnja 2018. broj Kv-Rz-4/2018-3, u sjednici održanoj 25. listopada 2018.,

r i j e š i o j e:

Žalba optuženog R. I. odbija se kao neosnovana.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem, na temelju čl. 402. st. 2. i 3. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine", broj 152/08, 76/09, 80/11, 91/12 – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14 i 70/17 - dalje u tekstu: ZKP/08), protiv opt. R. I. određeno je suđenje u odsutnosti zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Protiv tog rješenja žali se optuženik po svojoj braniteljici N. K. D., odvjetnici iz O., zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijano rješenje ukine.

Prije održavanja sjednice vijeća spis je, sukladno čl. 474. st. 1. ZKP/08, dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske koje ga je u roku vratilo.

Žalba optuženika nije osnovana.

Pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da su ispunjene zakonske pretpostavke iz čl. 402. st. 3. ZKP/08 temeljem kojih suđenje treba provesti u odsutnosti optuženika.

Optuženik u žalbi ističe da je doista u dva navrata bio uredno pozvan na raspravu i to za dan 21. rujna 2010. i 29. ožujka 2011. Međutim, s obzirom da je te pozive primio prije više od sedam godina, to se samo temeljem tih činjenica ne može tvrditi da je on i dalje nedostupan tijelima kaznenog progona Republike Hrvatske. Stoga žalitelj smatra da je optuženika potrebno ponovno pozvati na raspravu kako bi se temeljem svježih podataka mogla ocijeniti njegova nedostupnost. Također, činjenica da raspisane tjeralice do sada nisu dale rezultata ne mora nužno značiti da optuženik izbjegava doći na sud "nego samo ne putuje u inozemstvo".

Ovim navodima žalbe nisu s uspjehom dovedeni u sumnju pravilni zaključci prvostupanjskog suda. Naime, s obzirom da je za optuženikom još 2003. raspisana tuzemna tjeratica, a tijekom 2005. i međunarodna tjeratica koja do sada nije dala rezultata, te da je optuženik bio u dva navrata uredno pozvan na raspravu na koju nije pristupio niti opravdao svoj izostanak, očito je da, iako upoznat s činjenicom vođenja ovog kaznenog postupka, želi ostati sudu nedostupan. Time su iscrpljena sva zakonom predviđena sredstva za osiguranje njegove nazočnosti na raspravi.

Pri tome, prigovor žalbe da je od dostave posljednjeg poziva za raspravu proteklo više godina ne umanjuje zaključak o nedostupnosti optuženika, tim više jer on u međuvremenu nije stupio u kontakt sa sudom niti pokazao želju da se postupak dovrši u njegovoj nazočnosti.

Ovo žalbeno vijeće razmotrilo je i osnovanost zaključka prvostupanjskog suda o tome da izručenje optuženika, kao srpskog državljanina, nije moguće. Iako potpisani Ugovor između Republike Hrvatske i Republike Srbije o izručenju od 29. lipnja 2010. nije stupio na snagu, isti se, u smislu čl. 36. st. 3. tog Ugovora, privremeno primjenjuje od datuma potpisivanja. Međutim, konkretno se ne radi o kaznenom djelu organiziranog kriminala i korupcije za koje bi, temeljem čl. 8. tog Ugovora, izručenje bilo moguće.

S druge strane, prema odredbama Ugovora između Republike Hrvatske i Savezne Republike Jugoslavije o pravnoj pomoći u građanskim i kaznenim stvarima od 15. rujna 1998. ("Narodne novine", broj 6/98., stupio na snagu 28. svibnja 1998.), a i prema pravnom shvaćanju Kaznenog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. listopada 2015. broj: Su-IV K-20/15, u predmetnom postupku nije isključena mogućnost ustupa kaznenog progona Republici Srbiji. Međutim, državni odvjetnik koji je, sukladno čl. 67. st. 2. Zakona o međunarodnoj pravnoj pomoći u kaznenim stvarima ("Narodne novine", broj 178/04) nadležan za stavljanje prijedloga za ustupanje kaznenog progona, dopisom je predložio da se optuženiku sudi u odsutnosti iz čega se može zaključiti da državno odvjetništvo ne namjerava staviti prijedlog Republici Srbiji radi ustupa kaznenog progona. Stoga je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da izručenje optuženika nije moguće, kao niti njegovog suđenje u stranoj državi.

Isto tako, iako se taj zakonski preduvjet ne dovodi žalbom u pitanje, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da postoje važni razlozi za suđenje u odsutnosti. Naime, s obzirom na protek vremena od inkriminiranog događaja (veljača 1992.) te imajući u vidu da se radi o teškom kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva za čije procesuiranje je javnost nesumnjivo zainteresirana, a posebno cijeneći poodmaklu životnu dob oštećenice (sada 78 godine) koja s pravom očekuje sudski pravorijek, ostvarena je i daljnja zakonska pretpostavka iz čl. 402. st. 3. ZKP/08.

Kako su time u cijelosti ispunjeni zakonski uvjeti za suđenje u odsutnosti optuženiku, a ispitivanjem pobijanog rješenja nisu nađene povrede na koje ovaj žalbeni sud, u smislu čl. 494. st. 4. ZKP/08 pazi po službenoj dužnosti, trebalo je odlučiti kao u izreci ovog rješenja, sukladno čl. 494. st. 3. toč. 2. ZKP/08.

Zagreb, 25. listopada 2018.

Zapisničarka:
Maja Ivanović Stilinović, v. r.

Predsjednik vijeća:
Ranko Marijan, v. r.